

“Primer sóc català i després italià”

Què o qui ha motivat aquesta declaració d'innocència?

—L'ha motivada el món globalitzat i dual en què vivim ara, on tot és blanc o negre i davant el qual moltes vegades em sento un estrany. Tot gira al voltant d'un pensament únic i no vull sentir-me culpable de pensar diferent. Al contrari, crec que tinc el dret de sentir-me innocent per a pensar que hi ha unes altres possibilitats de veure la vida. Perquè hi ha persones que tenim ambicions completament diferents. La gent és molt valenta, feliç i decidida, i jo, així, no m'hi sento pas. En canvi, em sento dubtós, feliçment infeliç i em sento innocent de sentir-me diferent.

—Aleshores no parlem pas de la innocència pròpia de la joventut?

—També em declaro innocent en aquest sentit. Moltes vegades miro de buscar aquests elements de la gent jove en què els somnis, el futur i la innocència de les coses són un mecanisme de vida. Després la jungla de cada dia et torna desconfiat i agressiu i perds gran part

Un any després d'haver publicat 'Auteclassic' (2010), el prolífic cantautor Joan Isaac torna a l'escena musical amb 'Em declaro innocent', un disc que segueix fidelment la línia intimista i romàntica que el caracteritza.

de la innocència. Els adults hauríem de procurar de recuperar aquesta essència de la vida que domina els joves i no hauríem de barrar el pas a aquesta capacitat de somni. Les impossibilitats amb què

es troben els joves avui dia creen un substrat de rebel·lia meravellós d'on neix la creativitat. Penso que és una innocent trempera molt sana i és una lliçó que cal tenir en compte.

—Al tema “Benvinguda, malenconia”, en què personalitzeu aquest sentiment, dieu que “si no fos perquè ve a visitar-me/ penso que no escriuria mai més”. És, doncs, la malenconia el motiu d'inspiració d'aquest nou àlbum?

—No, tot i que crec que quan estàs en un moment delicat de la teva vida, en un estat malenconiós, la creativitat s'accentua més. Aquesta predisposició a escriure o a plasmar en un paper un sentiment és molt més fluid en un moment melangiós, en què xuclés més el teu entorn, que no pas en estats d'eufòria.

—Dediqueu “Mar i Gràcia” a Maria Gràcia. Heu volgut fer un retrat de la dona mediterrània?

—Sí, però sorgeix d'una història curiosa. L'any 2004 vaig actuar al Teatre Nacional de Catalunya i l'endemà vaig assistir a un programa de TV3 on una espectadora havia escrit per a explicar que havia vingut des de Sevilla a veure'm expressament al concert. I em va deixar tan al·lucinat que vaig indagar qui era i vaig descobrir una dona esplèndida i molt sensible. Ella ve del món d'Andalusia, que no és el meu món, però he volgut fer-li un homenatge que només puc descriure a través dels paisatges de la seva terra: platges de Gata, patis d'aigua, les verges que ploren. És un viatge per la Mediterrània i una Andalusia amb reminiscències àrabs. I li demano que em doni la mar i la gràcia perquè és allò que ens falta als nòrdics. És una cançó que m'estimo molt perquè estimo molt el personatge.

—Cada cançó que escriviu és un fragment de la crònica de la vostra vida. Aquest àlbum és el reflex de la vostra situació actual com a músic i poeta?

—Sí, perquè penso que els autors o creadors que escapen del món comercial i intenten fer coses diferents són autobiogràfics amb allò que expliquen. Jo sóc un personatge profundament autobiogràfic perquè els meus discos són el reflex de dos anys de creació en què he conegut persones, he sentit angoixes i alegries i he tingut pensaments que han ocupat el meu temps. És un reflex molt íntim de totes aquestes sensacions.

JUAN MIGUEL MORALES

“Vull ser honest amb mi mateix, no dir cap mentida, encara que vagi a contracorrent de les modes”

—De tota aquesta experiència, què en valoreu més?

—No hi ha més bona recompensa per a un artista que algú que et digui que això que has cantat és allò que ha sentit sempre però no ho ha sabut expressar. La màgia de l'art és el reconeixement d'un paisatge interior i tenir la capacitat d'extrapolar aquesta visió a la gent que ho escolta. Per tant, sóc un cantant descriptiu del meu món interior. Em sento còmode en aquest terreny i ho intento transmetre de la millor manera possible.

—En el quart tema del disc parleu dels homes sols que parlen sols. Quina relació hi teniu, amb aquesta classe d'home?

—Aquesta cançó és una vella història. Sempre m'ha impressionat de veure aquests homes que van pel carrer i conversen i parlen en solitud o amb personatges imaginaris. Quan reflexiones i t'espelses els prejudicis de sobre t'adones que aquests homes han tingut una vida i que desconeixem els camins que els han portats a aquest punt de bogeria o lucidesa, segons com es vulgui mirar. És una cançó molt urbana i profundament arrelada a les grans ciutats on veus molta gent que parla sola. És una cançó que parla simplement d'això, d'aquests personatges que tots coneixem i que hauríem de deixar que parlessin sols.

—“M'agradaria tant” és una rebel·lió contra estereotips i les normes de la societat. Creieu que l'edat us ha tornat més crític?

—Al contrari, l'edat m'ha tornat molt més elàstic en la visió de la vida. Simplement fujo de les grans definicions de la vida que provenen de l'educació, els interessos econòmics i religiosos que incideixen sobre el comportament de la gent. Crec que vivim en una societat constituïda per regles absurdes. Tots alguna vegada hem pensat a saltar-nos les regles que marca la societat. És una manera de rebel·lar-se contra aquesta mentida vestida d'estereotips. És una cançó molt irònica.

—Heu arranjat “M'agradaria tant” amb música de tango. Per què?

—El tango té un ritme divertit, eufòric i definitori per a aquesta mena de text. És un tango fet amb humor, en to burleta. Identifico el tango amb una alegria de viure, una història amb trempera.

—Però els textos dels tangos són dramàtics.

—Cert, i aquesta cançó en el fons també ho és, perquè parla d'un home que se sent empresonat.

—El vuitè tema de l'àlbum, “No estem sols”, és el més reivindicatiu. Què us ha impulsat a denunciar aquesta falta d'intimitat a què estem exposats?

—Aquest tema neix d'un fet ben trivial: una declaració de renda que vaig fer un dia. Em vaig adonar que ho sabien tot de mi. Sóc un personatge absolutament controlat i m'emprenya que em controlin. També em va espantar de saber que un grup de no més de trenta persones

poderoses, el Club Bilderberg, decideix sobre el nostre futur, els nostres somnis i les nostres realitats. Davant aquests poders fàctics no som res. Penso que és una cançó terrífica. Per això acabo “reivindicant el meu dret innegociable de ser un anònim ciutadà”, ni que sigui impossible.

—Per què “Quatre llunes” és una cançó fosca i misteriosa?

—És la cançó més profunda del disc, perquè menciono els quatre o cinc eixos fonamentals que dominen la meva existència: la vida, el desig, l'amor i l'oblit. Cada lluna em fa feliç, però alhora m'angoixa perquè tots tenim una lluita interna entre àngels i dimonis. L'última lluna, la més preuada, és la dels secrets inconfessables que no comuniquem perquè són difícils de comprendre. És una cançó bastant filosòfica sobre els pilars de la meua vida.

—Per què heu fet una versió d'un poema de la poetessa italiana Nini Giacomelli a l'última cançó del disc?

—Perquè sóc molt italianòfil. Primer sóc català i després italià. Itàlia és un país que m'estimo moltíssim malgrat que políticament tingui un pallasso de cap de govern. Sempre miro de reivindicar la cultura italiana de la cançó perquè penso que és un paradigma de la cançó d'autor. A Itàlia el concepte és diferent, perquè allà no van tenir una dictadura. Estèticament, la cançó hi és molt potent, grandiosa.

—Quin balanç en feu, d'aquest nou àlbum?

—És un balanç vital de dos anys i mig de la meua vida, del temps que trigo a fer cançons que tinguin un cert pes. Procuo fer obra que deixi un llegat per quan em mori i sobretot ser honest amb mi mateix, no dir cap mentida, encara que vagi a contracorrent de les modes. Sé que ara la gent s'estima més escoltar Manel o Els Amics de les Arts perquè d'alguna manera es parla de coses més supèrflues que no pas de problemes més existencials. Jo només puc escriure cançons com les que fa en Joan, i en Joan s'escalfa molt el cap. Jo treballo per a la gent que m'escolta i per a mi mateix. El balanç és que he escrit deu cançons que regalo a qui les vulgui escoltar com a qui les vulgui odiar. En el fons, l'última paraula sempre la té la gent.

Aitana Colina